Corrandes de la parella estable

Per EloiA el dg., 23/08/2009 - 09:00

Manel
-
Els millors professors

Lletra original

Ens vam conèixer un dimecres fent cua al cine Arkadín
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Li vaig oferir un carmelo un vespre de Sant Medir,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Una amiga molt amiga venia massa sovint,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
"Vols venir", vaig preguntar-li, "a conèixer els meus padrins?",
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.

I ara ella porta els nens al cole i jo faig els plats de la nit,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Jo alimento els periquitos, ella rega el jardí,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Jo sempre compro manxego, malgrat ella és més de brie,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Jo sóc un fan dels Astèrix i ella té tots els tintins,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.

Prefereixo que no parli d'aquell nòvio de París,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Jo sóc de ballar la conga, ella es decanta més pel twist,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Jo dic "eps, un ron amb cola!" i ella vol carta de vins,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Ella mira Kiarostami, jo sóc més de Jacques Tati,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.

Jo sé dos o tres coses, ella ja en sap quatre o cinc,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Ella no deixa que em rasqui quan em piquen els mosquits,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Ella és reina de les festes, jo sóc un home avorrit,
i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.
Jo la miro i m'espanto no fos cas que es cansés de mi,
ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí.

Lletra traduïda

Allò que Déu ha unit

"... i ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí" Aquesta frase que es va repetint al llarg de la cançó com una salmòdia no deixa de ser el reconeixement d'una feliç sorpresa mastegada al llarg del dia a dia: que dos persones es poden estimar i tenir un projecte comú malgrat elles mateixes. Alhora, al final de la cançó, es presenta com una pregària: "que no es cansi de mi".Cançó endins:

- Repassa el teu *"arquetopos"* (l'origen de la relació) amb la gent que estimes (familia, parella, amics, etc) On els vas conèixer? Quin va ser el vostre "cine Arkadín"?
- "una amiga que venia massa sovint", "el seu nòvio de París"... una relació de parella demana exclussivitat, saber portar bé el tema de les gelosies i les amistats, com has gestionat aquestes relacions amb la parella? Com ho heu parlat? Què heu fet?
- "Ell aporta els nens al cole i jo faig els plats de la nit". Com gestiones la convivència amb els qui t'envolten i amb qui tens un projecte de vida en comú? Ja eres conscient que l'amor necessita d'una encarnació escrita en una taula de tasques?
- Conga vs Twist, Rons amb cola vs Carta de vins, Astèrix vs Tintin... La vida en comú està oberta a diferents sensibilitats, ergo, que tothom ha de saber apreciar i compaginar el que sent l'altre. D'altra manera seria una relació pobra i escapçadora. Unitat en la diversitat... qui dóna més? Només l'amor ho aguanta.
- "Jo sé dos o tres coses, ella ja en sap quatre o cinc". Sé apreciar tot allò que l'altre sap i m'aporta? Li ho faig saber o ho menyspreo? Si el reconeixement no ve de la comunitat de vida, de la parella, s'acaba cercant a fora... "ells sí que m'entenen i aprecien!"
- "Ens ha costat déu i ajuda arribar fins aquí". Reconeixes i estimes el camí fet? Dóna gràcies i alégra't! Un reconeixement humil i feliç és la millor vitamina per tirar encara més endavant.

“Allò que Déu ha unit... “ (Mc 10, 2-9)

Aleshores se li van atansar uns fariseus. Volien posar-lo a prova i li preguntaren si és permès a un home de divorciar-se de la seva dona.

Ell els va fer aquesta altra pregunta: Què us va ordenar Moisès?

Li respongueren: Moisès va permetre de donar a la muller un document de divorci i fer-la marxar.

Jesús els digué: Moisès va escriure aquesta norma per la vostra duresa de cor. Però, des del principi de la creació, Déu els va fer home i dona. Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn. **Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi.**